

גיליתתי את הילד שבתוך הילד

הילד שלה לא תקשר איתה ושום מומחה לא עזר, והבעל נפטר במפתיע בסופרמרקט. ככה החל המסע הארוך של פרי מרגוליס, שנכחה כי יש גבול ליכולת של רופאים, אך אין גבול למה שאפשר להשיג בעזרת אמונה ועקשנות

מירי בן-דוד ליוי

אמר "מזל טוב" בפעם הראשונה, "ובתוך המילים הללו התגלמו כל התקוות לעתיד. זו הייתה למעשה הפעם הראשונה שבה שמענו את הצירוף הזה". עם בוא הנסיך הקטן הביתה נערכה לכבודו מסיבה גדולה עם החברים. אך השמחה הייתה קצרת מועד, שכן כשלושה ימים לאחר מכן אריאל חזר לבית החולים בעקבות הפסקת נשימה.

בגיל שנה, כשהיה חזק דיו כדי לעבור ברית מילה, הגיעה המשפחה מהארץ. כעבור שלושה חודשים פרי וגדעון ערכו שוב מסיבה גדולה, והפעם לכבוד יום הולדתה של נועה, האחות הגדולה. "מזל שצילמנו כל כך הרבה תמונות, כי שלושה ימים לאחר מכן קרה אסון גדול במשפחתנו".

גדעון, האב התומך והאוהב, לקח את ילדיו לטיול של יום ראשון, בזמן שפרי הלכה ללמד עברית בבית הספר היהודי. הוא נכנס עם הילדים לסופרמרקט, וכשהגיע לקופות צנח ונפטר מדום-לב כשעדיין לא מלאו לו 40 שנה. מכיוון שלא נשא על גופו תעודות, הילדים הועברו לידי המשטרה.

פרי פגשה בילדיה כשהם מלוכלכים ומלאי כתמים מהממתקים והשוקולדים שקיבלו במהלך אותו יום מכל מי שדאג להם. "ככה. אוטומטית, כשכל רגש מנוטרל, לקחתי את הילדים, קילחתי אותם, השכבתי אותם לישון. האינסטינקט הראשוני שלי כאמא אמר לי - קודם כל תטפלי בילדייך. אחר כך התיישבתי על הכורסה וכך נשארתי לשבת כל אותו לילה ארוך. רק בבוקר בישרתי למשפחה בישראל, שהגיעה מיד לאוסטרליה".

[המשך בעמוד 46]

פרי מרגוליס (51) מרמת-השרון, רכזת משאבי אנוש בחברת היי-טק, מספרת את סיפורה עם הרבה רגש והתלהבות, למרות שזו לא הפעם הראשונה שהיא עושה זאת. בחודשים האחרונים היא ממלאת אולמות בהרצאותיה כשהיא חושפת את סיפור חייה,

סיפורה של אמא שהחליטה שהגבול הוא השמיים וגם הוכיחה זאת. פרי נישאה לגדעון, מהנדס, ילדה את בכורתה נועה, והשניים נסעו לסידני שבאוסטרליה הרחוקה בעקבות הצעת עבודה מפתה שקיבל הבעל. פרי ציפתה אז לתינוק, בנה השני, ולא חיפשה לעצמה תעסוקה למרות השכלתה. השניים הצליחו להתאקלם בחייהם החדשים והבן נולד טרם זמנו, בחודש השמיני. "התברר שהתפתחה אצלי דלקת כליות ולכן אשפזו גם אותי וגם אותו. הוא היה פג, ובנוסף לכך היו לו מחלות ובעיות מורכבות בקיבה, בלב ועוד. ראיתי אותו רק אחרי עשרה ימים שבהם הוא היה מאושפז בטיפול נמרץ, נע בין חיים למוות, ללא ידיעתי. סבלתי מחום של 41 מעלות ולכן לא הייתי מעורה לגמרי במה שקורה, אבל שאלתי עליו כל הזמן".

הפגישה שראשונה של פרי עם בנה, שבאותם ימים עדיין נקרא טום, הייתה קשה. "ראיתי אותו שוכב באינקובטור עם המון חוטים שמכסים כמעט כל פיסת עור בגופו. התחושה הייתה של כישלון. הייתי פסימית וחרדתית, וגדעון לעומת זאת אמר לי 'את תראי שהילד הזה יהיה מקור לאושר גדול'. ממנו ינקתי את מעט האופטימיות שהייתה בי".

החברים שהמשפחה רכשה לעצמה בינתיים בקהילה היהודית הקטנה והחמה של סידני התגייסו לעזור בטיפול בנועה בת השלוש - בבישול, בכביסות. "כשראינו מה המצב זימנתי את כל חברינו אלינו הביתה והסברתי באופן מסודר היכן אנחנו עומדים. האמנתי שמי שפותח את הלב ומדבר גלויות מקבל את העזרה בצורה הכי טבעית שיש, מבלי לבקש. וכך היה. אני הייתי כל היום בבית החולים, גדעון בעבודה, הגננת לקחה את נועה, וכולם עזרו וגילו יחס נפלא כלפינו".

בגיל 5 חודשים אריאל הגיע לראשונה הביתה אחרי שהיה מאושפז רוב הזמן בטיפול נמרץ. ד"ר אייזמן, הרופא היהודי שליווה את המשפחה,

"ראיתי אותו
באינקובטור עם המון
חוטים. התחושה
הייתה של כישלון"

פרי מרגוליס
וילדה

[המסך סטודיו 45]
ריפוי ריפוי, ואין שינוי

פרי בחרה להישאר באוסטרליה, ולא להתחיל לאסוף את עצמה שוב בארץ. כל אותה תקופה היא המשיכה ללכת עם אריאל לרופאים. בלילות הוא היה ישן עם מכשיר ניטור לב, ולקראת גיל שנתיים אמו הביעה בפני הרופאים

את דאגתה על העיכוב ההתפתחותי שלו: הוא עדיין לא עשה צעד ראשון בכוחות עצמו וגם לא התחיל לדבר. "הוא לא תקשר, קשר העין שלו היה בורח כל הזמן, כך עברתי ממומחה למומחה ואף אחד לא היה יכול להצביע על משהו מסוים או לקרוא למה שיש לו בשם. כך התחלתי עמו את המסע הארוך - ריפוי בדיבור, ריפוי בעיסוק ופיזיותרפיה, כל מה שמתבקש".

אבל לא הייתה שום התקדמות, ובינתיים היא החלה בלימודי התואר השני בשעות הערב, ובמקביל עבדה בבית הספר היהודי. יום אחד פרי ירדה עם אריאל בן השנתיים במדרגות הבניין וזיהתה שהוא מתעניין בטפטוף המים מהברז בחצר. "עלה לי הרעיון - הנה, יש לו אתגר. הוא רוצה ללכת והוא מאוד הסתקרן. זו הייתה פריצת הדרך. הוא אכן עשה את הצעד הראשון ואמרתי לעצמי - אם עשה צעד ראשון יעשה גם שני. התחלתי להאמין ביכולותיו. לקחתי מפתחות וחרטתי על הסלע - 'פרי-אריאל ברית עולם'. זה היה הרגע שהבנתי שבילד הזה יש משהו שצריך לגלות, וכאמו אני מחויבת לעשות זאת. הסקרנות שלו גרמה לו לעשות צעד ראשון, ולא הפיזיותרפיה. ואת הכול, כך הבנתי, אוכל להשיג עם היצירתיות שבי והסקרנות שבו". פרי גם החליטה לא ללכת כעיוורת אחר טענותיהם של כל הרופאים

והמומחים. "גיליתי שמותר להתנסות, להטיל ספק, להאמין בעצמך. לא תמיד המומחים יודעים הכול".

כשאריאל היה בן 5 הם עלו חזרה ארצה. נועה התאקלמה בבית הספר ופרי בחרה לגור בחולון, עיר מגורי המשפחה, כדי לזכות בתמיכתה ובעידודה. אריאל השתלב בגן חובה כשהוא לא מתקשר ולא מדבר. ילד קטן וכחוש שלא יודע לרכוב על אופניים כבני גילו. הגננת המליצה בסוף השנה על מסגרת אחרת, אבל פרי המשיכה להאמין שמהו טוב עומד לקרות, שמהו יפרוץ החוצה, והכניסה אותו לכיתה א' רגילה.

"עד כיתה ג' היה קשה ביותר. הוא רק התחיל לדבר, אבל ממש לא ברור, בעזרתה של קלינאית תקשורת שישבה איתו ארבע פעמים בשבוע. הוא לא ידע קרוא וכתוב ומילד עדין, רך וטוב הפך לילד אלים בגלל התסכול. החלטתי שהוא צריך שינוי ושאיגע למנהלת שתהיה מוכנה להכיל את בני, אבל לא בחינוך המיוחד. אמרתי לעצמי - הילד שלי מסוגל, ועד שלא אמצא את כל מה שאפשר אני לא אירגע. גם הפסיכולוגים עושים ניסיונות אז גם אני יכולה. הייתי מאוד עיקשת בנושא הזה".

פרי עברה דירה לתל-אביב בעקבות מנהלת שהגדירה את אריאל כ"אתגר" ולא

**"הסקרנות של ילדי
גרמה לו לעשות
צעד משמעותי
ראשון, ולא
הפיזיותרפיה"**

**"אמרת לי למורים
שמה שחשוב לי זה
שיהיה מאושר, ולא
הציונים שלו"**

כ"קושי" כפי שכולם נהגו לעשות. "אך היה לה תנאי אחד - לקבל באחד בספטמבר ילד שיודע לקרוא, ושלא יהיה אלים. שני דברים שאז היו רחוקים ממנו מאוד. אבל התגייסתי. לקחתי חופש מהעבודה והקדשתי לו את כל כולי לאורך כל החופש הגדול".

פרי, שלא למדה מעולם חינוך מיוחד או כל תחום דומה, חיפשה דרך לעשות את הבלתי אפשרי וכנגד הזמן. "קניתי בריסטול, חילקתי אותו לקוביות, כתבתי מטרות מינימליות, אידיאליות וריאליות ומימין יעדים לטווח קצר, בינוני וארוך עד לחודש ספטמבר. הראיתי לו היכן היעד, ממש כמו שעושים בחברות גדולות. עכשיו הוא שותף".

בשלב זה ביקשה לטפל בבעיית האלימות - "עברתי בין ערוצי הטלוויזיה וראיתי תוכנית אגרוף. עלה בי הרעיון: קניתי לו שק אגרוף הכי גדול עם שתי כפפות, אחת לי ואחת לו. אמרתי לו - הנה, אמא מתאמצת יחד איתך. התחלנו להתאגרף". בקבוצת הקראטה שאליה אריאל הצטרף לא נרשמה הצלחה. פרי לא ויתרה וביקשה מהמורה שיבוא אליהם הביתה באופן פרטי.

במקביל, היא ניצלה את הנסיעות לטיפולים השונים. "נסעתי עם אריאל הרבה באוטובוסים וגיליתי שהוא זוכר את הכיתובים בשלטים והזיכרון החזותי שלו טוב. אז לקחתי קרטונים קטנים עם נייר נצמד מאחור, רשמתי מילים בסיסיות, הדבקתי ברחבי הבית ובחנתי אותו. הייתי מחליפה מדי פעם את המיקום. היו לנו שלטים אפילו בשירותים".

אלא שבתחום הלימודי היה לאריאל קשה, ובסיום היסודי הוטל על אמו לחץ כבד לשלוח אותו למסגרת מיוחדת. "אמרת להם שהוא לא מזיק לאף אחד ומה שחשוב לי זה שיהיה מאושר. לא ציונים. מבחינתי הצלחה הייתה ברכישת החברים והשמחה שלו".

פתאום יש לו עתיד

אריאל הגיע עם חבריו לתיכון שבראשו מנהלת הססנית שבכל זאת הסכימה לקבלו. היא התרשמה כאשר בפגישה הראשונה אמר לה - "תדעי לך שתהיי גאה בי". "האמון שנתתי בו עבר אליו, וזה מה שהוא שידר למנהלת. לא אגיד שהיה קל. עד שנכנס לכיתה י' ביליתי בחדר המורים יותר מאשר במקום עבודתי. בכיתה י' הגיע מורה להיסטוריה בשם שמעון, איש יקר שהפך למחנך הכיתה ובזכותו אריאל הפך להיות היסטוריון וקיבל בפעם הראשונה בחייו את הציון 100. המורה נתן לתלמידו לגעת בהיסטוריה ללא ספרים ומחברות, וזה מה שהדליק את אריאל".

אחת לכמה שבועות הצוות המקצועי נהג לדבר על פתרונות יצירתיים שעשויים לעזור לאריאל. בסופו של דבר הוא סיים בגרות בהצלחה ואפילו בהצטיינות. "הבנתי שהכוח שהיה בי חלחל אליו", אומרת אמו. אריאל התגייס לצבא והוא משרת היום ביחידה מובחרת בחיל הים זו שנה שנייה. "יש לו עתיד והוא לא ייפול לנטל על אף אחד. הוא רוצה ללמוד תקשורת והיסטוריה באוניברסיטה ולהיות עיתונאי כי הוא חושב שמה שעבר ותפיסת החיים שלו יכולים להשפיע דרך הפנייה לקהל הרחב". ■